

rodičů jednotně a stejně a bude proto na soudu nalézacím, by o vině každého z obžalovaných uvažoval zvlášť a by pokud se tkne obžalovaného Josefa K-a, zejména též zkoumal a zjistil, zda a proč se nesměl v naznačeném směru spoléhati na svou manželku.

Čís. 3520.

Trestní zodpovědnost autodrožkáře, jenž přenechal řízení autobusu osobě pro její nevyspalost neschopné a nezpůsobilé k bezpečnému a řádnému plnění tohoto úkolu (§§ 335, 337 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 11. června 1929, Zm I 602/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. srpna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek sice zjišťuje, že autobus řídil za osudné jízdy druhý obžalovaný, šofér W., svůj závěr, podle něhož bylo stěžovatelovou povinností, by vzhledem k nevyspalosti W-ově sám převzal řízení autobusu a nepřenechal je W-ovi, opírá však rozsudek právem již o vlastní údaj stěžovatelův, že jel tehdy spolu (s sebou) jako »kasír« a aby se nic nestalo. K tomuto závěru dospěl nalézací soud tím větším právem, an stěžovatel uvedl v této souvislosti dále, že W. šel toho dne, jak sám stěžovatel řekl, z hostince asi o 1/2 6. hodině ranní, že tedy byl, když přišel kolem 6. hodiny ranní do garáže, nevyspalý, že stěžovatel mu říkal, by se šel vyspat, a chtěl jeti sám, a že posléze, když W. nechtěl, stěžovatel jel s sebou mimo jiné též, by se nic nestalo. Jest tudíž zmateční stížnost především v nepravu, pokud onen závěr rozsudkový vykládá svémocně v ten rozum, že stěžovatelovou povinností bylo kromě inkasování peněz jen dohlížeti na pořádek ve voze. Oprávněvalť onen vlastní údaj stěžovatelův z hlavního přelíčení nalézací soud k závěru, že stěžovatel nejen sám zřetelně uznal, nýbrž zároveň též fakticky převzal povinnost, dbáti za jízdy toho, by se řidič autobusu nedopustil neopatrnosti. Neméně v nepravu je však zmateční stížnost i potud, pokud vytýká v téže souvislosti rozsudku další zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř. (neúplnost) proto, že se v něm nepřihlíží ke skutečnosti, že majitelkou autodrožky (správně autobusu) Kateřinou L-ovou byl k řízení autobusu ustanoven W. Tato skutečnost za řízení najevo vůbec nevyšla, takže nalézací soud k ní přihlížeti nemohl. Jest naopak připomenouti, že stěžovatel sám udal, že jest autodrožkářem a, že autobus, s kterým se úraz přihodil, byl jeho majetkem. Na všechen způsob je jisto, že stěžovatel podle skutkových zjištění rozsudku, jak shora jsou uvedena a za bezvadná uznána, osud-

ného dne fakticky převzal povinnost k dohledu nad řidičem auta Josefem W-em. Za tohoto stavu věci měl však ihned, jak se dozvěděl, že W. byl po celou noc u taneční zábavy, pak že šel ještě s děvčetem a přišel přímo k 6. hodině do služby zcela nevyspalý, převzítí řízení auta bezpodmínečně, a ihned od začátku sám a nesměl je za žádných okolností přenechatí Josefu W-ovi, člověku pro nevyspalost neschopnému a nezpůsobilému k bezpečnému a řádnému plnění tak obtížného úkolu, jímž jest řízení auta vůbec a řízení autobusu asi 25 osobami obsazeného obzvláště. Již v tom, že tak neučinil stěžovatel ihned, jest jeho zavinění, v němž právem shledal soud skutkovou podstatu přečinu podle § 335 a 337 tr. zák., poněvadž obžalovaný jako zkušený řidič auta jasně mohl nahlížeti, že s tím může býti spojeno nebezpečenství pro tělesnou bezpečnost četných osob autobusem dopravovaných. Že stěžovatel jako autodrožkář nebyl schopným řídití autobus, netvrdil za řízení v prvé stolici ani on sám ani to netvrdí zmateční stížnost; nezdá se zejména, že by tuto neschopnost stěžovatelovu měla stížnost na zřeteli, pokud se v ní praví zcela všeobecně, že stěžovatel neměl ani fysické možnosti zabrániti úrazu. Lze naopak důvodně říci, že by byl stěžovatel včasným převzetím řízení autobusu nejen zadost učinil oné povinnosti, ukládané mu rozsudkem, nýbrž byl by zároveň předešel úrazu dvanácti osob, přivoděnému neopatrnou jízdou W-ovou. Zjišťujet rozsudek, že autobus zajel následkem této neopatrné jízdy W-ovy v zápětí opět na pravou stranu silnice a tam narazil na tyč elektrického vedení, při čemž střecha spadla a pravá boční stěna se urazila, osoby, sedící v autobusu vypadly z části na silnici a poranily se dílem těžce, dílem lehce. Skutečnost, že W. dopravil auto (autobus) ráno po oné zábavě, které se byl účastnil, z Č. K. do P-ého mlýna správně tak, že podle názoru zmateční stížnosti stěžovatel musil předpokládati, že W. vykoná touž cestu stejně bezvadně také zpět, nepadá na váhu, vždyť je na snadě, že neopatrné počínání stěžovatele se stalo tím riskantnějším, čím déle nechal k řízení auta následkem nevyspalosti se nehodícího W-a tento úkol vykonávati. Netřeba se obíratí otázkou poněkud pochybnou, zda a pokud by bylo lze spatřovati zavinění stěžovatelovo v tom, že, pozorovav neopatrné počínání si W-ovo neujal se aspoň za jízdy řízení autobusu, an soud právem shledává zavinění stěžovatele v tom, že vůbec přenechal řízení auta W-ovi a nepřevzal je sám již od počátku.

Čís. 3521.

Řidič silostroje neodpovídá za vlastní neopatrnost chodců, jdoucích po stranách silnice, jen tehdy, nebylo-li tu zevních známek na ni upozorňujících.

Otázku, zda šlo o událost nepředvídanou a nepředvídatelnou (o náhlé a nenadálé objevení se překážky v jízdní dráze) jest řešiti výhradně s hlediska řidiče.

Okolnost, že řidič vykonal řidičskou zkoušku teprve krátce před úrazem, ukládala mu právě za povinnost, by tím bedlivěji zachoval zákonné předpisy (§ 22 min. nař. čís. 81/1910).